

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: A. H. A.
st. přísl. X
pobytem X

proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2023, č.j. KRPB-245911-35/ČJ-2023-060022-Z

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2023, č.j. KRPB-245911-35/ČJ-2023-060022-Z (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobkyně podle ustanovení § 129 odst. 7 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) za účelem předání do jiného členského státu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále také jen „nařízení Dublin III“, a to o dobu 20 dnů, tedy do dne 26. 1. 2024.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla následující skutečnosti. Shrнула, že žalobkyně byla dne 7. 12. 2023 zajištěna dle ustanovení § 129 ZPC za účelem předání podle nařízení Dublin III do Rumunska, které přijalo svou odpovědnost a dne 15. 12. 2023 a zaslalo akceptaci s přijetím žalobkyně zpět na své území. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaná činila kroky k předání žalobkyně do Rumunska tak, aby doba trvání zajištění žalobkyně byla co nejkratší a plně v souladu s nařízením Dublin III.
3. Žalovaná dále odkázala na ustanovení § 129 odst. 4 ZPC. Podle názoru žalované byly všechny podmínky pro zajištění žalobkyně splněny. Žalobkyně pobývala na území ČR bez cestovního dokladu a povolení k pobytu či víza neoprávněně. O tom, do kterého členského státu bude podle nařízení Dublin III žalobkyně předána, bude rozhodováno v dublinském řízení. Žalovaná podrobně odkázala na právní úpravu obsaženou nařízením Dublin III. Hodnotila především podmínku existence tzv. vážného nebezpečí útěku a dovodila, že žalobkyně vstoupila na území ČR bez cestovního dokladu a bez víza, a zohlednila též její předchozí jednání, kdy požádala na území Rumunska o udělení azylu, ale nesetřvala tam a cestovala dále do EU, konkrétně do Německa.
4. V rámci rozhodování o prodloužení zajištění se žalovaná znovu zabývala tím, zdali je předání do jiného členského státu potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná se věnovala otázce, zda v Rumunsku nejsou systémové nedostatky v azylovém systému. Zdůraznila, že Rumunsko je povinno dodržovat své lidskoprávní závazky a nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by deklarovalo v Rumunsku tzv. systémové nedostatky. Ani žalobkyně sama neuvedla žádné skutečnosti, které by zavdávaly důvody, pro které by se nemohla vrátit zpět do Rumunska. Žalovaná zkoumala poměry v příslušném členském státě na základě Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023. Žalovaná k systémovým nedostatkům uzavřela, že nemá důvod se domnívat, že by žalobkyni v Rumunsku hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k přijímacím podmínkám v tomto členském státě a proceduře vedení azylového řízení.
5. Dále žalovaná dospěla k závěru, že v jejím případě není možno uložit zvláštní opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Nemá ani adekvátní finanční prostředky a existuje v jejím případě nebezpečí ze zmaření účelu předání do příslušného členského státu EU, neboť vyjádřila svou jasnou vůli pokračovat do Německa. Značnou překážkou je též pro ni jazyková bariéra, neboť podle svého tvrzení mluví pouze amharsky a tigraysky.
6. Konečně žalovaná posoudila zajištění jako přiměřené sledovanému účelu a osobním poměrům žalobkyně a odůvodnila prodloužení doby zajištění ve smyslu lhůt

upravených nařízením Dublin III. Jelikož podmínky zajištění trvaly, byla doba zajištění prodloužena tak, aby se v součtu jednalo o šest týdnů od vyhovění žádosti o převzetí či přijetí žalobkyně zpět ze strany Rumunska (tzn. ode dne 15. 12. 2023).

III. Žaloba

7. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné, a to z následujících důvodů.
8. Žalobkyně především namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná nepopsala dostatečně konkrétní kroky činěné za účelem realizace správního vyhoštění a stanovením prodloužení doby zajištění o 20 dnů překročila meze správního uvážení. Žalovaná měla v odůvodnění napadeného rozhodnutí upřesnit svůj odhad doby nutné pro provedení jednotlivých úkonů. Zdůvodnění lhůty prodloužení zajištění není podle názoru žalobkyně dostatečně určité, neboť tato doba se váže především na spolupráci s „egyptským velvyslanectvím“.
9. Dále měla žalovaná zohlednit možnost aplikace mírnějších opatření, a to v duchu principu minimalizace zásahů do osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění. K zajištění lze přistoupit tehdy, pokud mírnější donucovací opatření nebudou dostatečně účinná, přičemž rozhodnutí o zajištění musí být proporcionální ve vztahu k poměrům dotčeného cizince.
10. Dále žalobkyně namítla, že nepodala vědomě na území Rumunska žádost o udělení mezinárodní ochrany, ale pouze jí byly sejmuty otisky prstů. Žalobkyně neměla žádné úmysly uprchnout a vyčkala by výsledku správního řízení v pobytovém zařízení.
11. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný měl zvážit aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Bojí se nejen převaděčů, ale také návratu do Rumunska, kde s nimi nebylo zacházeno dobře. Nikdo jim neřekl, co se děje, a u ničeho nebyl přítomen tlumočník. Z toho lze dovozovat, že v Rumunsku dochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů.
12. V dalších námitkách žalobkyně poukazovala na to, že si měl žalovaný opatřit nové podklady pro rozhodnutí, a ne vycházet z těchž podkladů jako v případě prvotního zajištění. Kromě toho pak argumentovala tím, že nemá stále vydaný náhradní cestovní doklad, a poukazovala opět na potencialitu svého „vyhoštění“ během prodloužení lhůty k zajištění.
13. Na závěr žalobkyně dodala, že zajištění cizince nesmí být svévolné a napadené rozhodnutí trpí šablonovitostí. Z uvedených důvodů navrhla žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí. Kromě toho též navrhla, aby soud přiznal její žalobě odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná shrnula skutkový stav věci a postup policie v tomto případě. K jednotlivým námitkám uvedla, že žalobkyni bylo prodlouženo zajištění za účelem předání na základě jednoznačně zjištěné skutečnosti, že podala dne 28. 11. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. Žalovaná však nesouhlasí s tím, že žalobkyně projevila vůli v tom směru, že hledá ochranu před hrozícím pronásledováním či vážnou újmu v ČR. Žalobkyně tímto způsobem svou vůli neprojevila ani v prvotním řízení o zajištění, tak ani při jeho prodloužení, přičemž ani od Ministerstva vnitra žalovaná neobdržela žádnou informaci o tom, že by žalobkyně měla status žadatelky o mezinárodní ochranu v ČR.
15. Naprosto liché pak jsou žalobní námitky spojující napadené rozhodnutí s realizací správního vyhoštění, neboť o využití institutu zajištění podle ustanovení § 124 ZPC není v napadeném rozhodnutí žádná zmínka, stejně tak jako o součinnosti s egyptským velvyslanectvím.
16. Ohledně namítaného nevyužití mírnějších prostředků (tzn. zvláštních opatření ve smyslu § 123b ZPC) žalovaná opětovně zdůraznila, že žalobkyně mimoběžně odkazuje na využití tohoto institutu ve vztahu ke správnímu vyhoštění, a nikoliv předání do jiného členského státu.
17. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by vycházela při vydání napadeného rozhodnutí z týchž podkladů. Odkázala přitom na informaci Ministerstva vnitra (OAMP), že rumunská strana přijala svou odpovědnost a souhlasila s přijetím žalobkyně zpět na území Rumunska, čímž vyhověla žádosti o přijetí zpět ze dne 11. 12. 2023. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně konstatuje, že ačkoliv žalobkyně (opětovně) i v případě prodloužení svého zajištění navrhla přiznání odkladného účinku žalobě, krajský soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval. Důvodem je konstantní názor judikatury krajských soudů ve věcech zajištění, že v tomto krátkém a koncentrovaném řízení rozhodovaném ve lhůtě několika málo dnů není z povahy věci místo pro zatímní řešení poměrů zajištěné osoby. Judikatura zastává tento právní názor i přesto, že zákon sám podání návrhu na odkladný účinek nevylučuje (viz k tomu blíže např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2023, č.j. 33 A 1/2023-31).
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil, že žalobkyně byla dne 6. 12. 2023 zajištěna po svém zadržení na základě zákona o Policii ČR a ve správním spisu je založen záznam ze systému EURODAC, z něhož plyne, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku dne 28. 11. 2023. Uvedla, že v ČR nechce žádat o udělení mezinárodní ochrany. Při podání vysvětlení byla žalobkyně mj. dotazována na důvody svého odchodu z Rumunska s tím, zda tam nedocházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ze strany rumunských orgánů, což žalobkyně nepotvrdila a uvedla, že chtěla prostě pokračovat do Německa a do Rumunska se vrátit nechce. Ke

své finanční situaci uvedla, že má asi 350 EUR. K obsahu protokolu o podání vysvětlení výslovně uvedla, že všemu porozuměla. Při podání vysvětlení dne 7. 12. 2023 též uvedla, že se dohovory amharsky a tigraysky. Ve správním spisu je založena Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 Azylový systém (Rumunsko). Podle sdělení Ministerstva vnitra ze dne 15. 12. 2023 byla české straně téhož dne doručena akceptace přijetí žalobkyně zpět do Rumunska.

21. Co se týká rozsahu přezkumu, soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno z dovozovat, že správní soud má povinnost při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince *přiblížit* i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního) a správní soud má povinnost identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č.j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). V uvedených intencích soud přistoupil k posouzení zákonnosti zajištění žalobkyně.
22. Stěžejní podmínkou zákonnosti zajištění cizince je skutečnost, že zajištění sleduje konkrétní účel a že naplnění tohoto účelu je reálné. Dále musí existovat konkrétní zákonem stanovený důvod pro zajištění cizince. Zajištění musí být rovněž nezbytné (nepostačuje mírnější donucovací opatření) a přiměřené (z hlediska své délky). Přitom je nutné, aby správní orgány v průběhu zajištění s náležitou pečlivostí zkoumaly, zda důvody zajištění trvají [viz čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Soud se splněním uvedených podmínek zajištění žalobkyně zabýval a dospěl k níže uvedeným závěrům.
23. Krajský soud na podkladě spisového materiálu a napadeného rozhodnutí neshledal žádnou zásadní vadu ani nedostatek spočívající v naplnění podmínek pro zajištění (účelnost, reálnost, nezbytnost a přiměřenost), k nimž by musel nad rámec žalobních bodů přihlédnout. Bylo bez jakýchkoliv pochyb zjištěno, že žalobkyně je vedena jako žadatelka o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku, bylo s ní zahájeno dublinské řízení, v němž Ministerstvo vnitra po celou dobu trvání zajištění pokračovalo. Dne 15. 12. 2023 byla doručena akceptace rumunské strany s přijetím žalobkyně zpět do Rumunska. Nejsou patrné žádné indicie o praktické nerealizovatelnosti přemístění žalobkyně a doba zajištění odpovídá obvyklé správní praxi při prvotním zajištění dle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Žalobkyně byla v první fázi zajištěna v délce 32 dnů, což je doba, která umožňuje z hlediska mantinelů lhůt pro předání cizince do jiného členského státu prodloužení zajištění za tímto účelem (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32).
24. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující.
25. Žalobkyně v první řadě namítala vnitřní rozpornost a šablonovitost napadeného rozhodnutí. Krajský soud však stejně jako v případě prvotního rozhodnutí o zajištění neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vnitřní rozporností. Skutková zjištění,

z nichž žalovaná vycházela, odpovídají obsahu správního spisu. Argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí je koherentní a logická. Napadené rozhodnutí vychází z citované právní úpravy obsažené v ZPC a nařízení Dublin III. Ohledně tvrzené šablonovitosti krajský soud uvádí, že zajisté určité prvky šablonovitého zpracování lze v napadeném rozhodnutí odhalit, nicméně pokud je zachována zásada individualizace práce s rozhodnými skutečnostmi, nelze považovat takový postup za vadu individuálního správního aktu. Vzhledem ke koncentrovanosti řízení o zajištění do jednoho úkonu (vydání rozhodnutí) ve velmi krátkém časovém intervalu nelze ani postupovat jinak, než využívat standardizované pasáže textu, ovšem – jak již soud zdůraznil – při zachování individualizace rozhodnutí ve vztahu k řešenému případu.

26. Krajský soud musí konstatovat, že celou žalobou se vine mylné přesvědčení žalobkyně, že se v její věci jedná o zajištění za účelem správního vyhoštění (§ 124 ZPC), pro něž je zapotřebí, aby žalovaná dostatečně srozumitelně a přezkoumatelně popsala, jaké kroky směrem k dosažení účelu zajištění provádí. Tak tomu v předmětné věci ovšem není, neboť zajištění za účelem předání do jiného členského státu je jiným institutem upraveným tímž zákonem (§ 129 ZPC). Žaloba je tak z větší části postavena na mimoběžné argumentaci neodpovídající předmětu přezkumu. Samotná žaloba tak trpí šablonovitostí a nedostatečnou individualizací námitek směrem ke skutkovému stavu věci. Přesto se krajský soud v nezbytném rozsahu i těmito žalobními námitkami zabýval.
27. Pokud se týká namítané nepřezkoumatelnosti stanovení prodloužení doby zajištění o 20 dnů, která podle žalobkyně překročila meze správního uvážení, žalovaná dostatečně a srozumitelně zdůvodnila, že při jejím stanovení vycházela z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, podle něhož platí, že *„[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvou týdnů lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“*
28. Žalovaná zcela přezkoumatelně stanovila prodloužení doby zajištění tak, že odvinula lhůtu dvaceti dnů ode dne 15. 12. 2023, kdy byla prokazatelně doručena Ministerstvu vnitra akceptace přijetí žalobkyně zpět do Rumunska. Zároveň lhůta dvaceti dnů nepřesahuje mantinel šesti týdnů stanovených citovaným čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Zmínka o součinnosti s „egyptským velvyslanectvím“ je zcela mimoběžná a nemá žádnou oporu ve spisu. Tato námitka je tedy zcela nedůvodná.

29. Co se týká namítaného nezohlednění mírnějších opatření (tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování cizince), krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že je žalovaná nezvažovala. Sama žalobkyně konkrétně nijak nespecifikuje, jaká alternativní opatření měla být v jejím případě aplikována, pouze uvádí, že by byla ochotna vyčkat v pobytovém středisku až do svého transferu. To ovšem nekoresponduje s tím, co žalobkyně sama uvedla při podání vysvětlení, totiž že chce pokračovat do Německa a že se nechce vrátit do Rumunska.
30. Z hlediska v úvahu připadajících jiných opatření krajský soud uvádí, že vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu je z povahy věci vyloučeno, aby žalovaná uplatnila vůči takto situovanému cizinci zvláštní opatření za účelem vycestování v podobě povinnosti zdržovat se na ohlášeném místě pobytu, či povinnosti zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly [§ 123b odst. 1 písm. a), d) ZPC]. Co se týká finanční situace žalobkyně, tak ta jednoznačně vylučuje, aby žalovaná uplatnila vůči žalobkyni povinnost složit finanční záruku, neboť její hotovost by k pokrytí takové formy zvláštního opatření nedostačovala. Krajský soud má tedy za to, že žalovaná přezkoumatelně zdůvodnila vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu, proč nelze mírnější alternativy zajištění využít. Potenciálně aplikovatelné zvláštní opatření spočívající v povinnosti cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené [§ 123b odst. 1 písm. c) ZPC] je podle názoru krajského soudu v předmětné věci rovněž nevhodné, neboť předpokládá, že cizinec se bude pohybovat v nějakém policií známém prostředí, kde ho bude možno v případě porušení režimu tohoto opatření vyhledat a opětovně ztotožnit. Takové záruky příběh žalobkyně jako tranzitující migrantky těžko poskytuje. Žalobkyně tu rovněž nemá žádné rodinné či osobní vazby, které by bylo možno při úvaze o mírnějších alternativách zajištění využít.
31. Pokud žalobkyně v podstatě zopakovala svou žalobní námitku vznesenou proti prvotnímu rozhodnutí o zajištění za účelem předání do jiného členského státu EU, že nebylo jejím úmyslem v Rumunsku požádat o udělení mezinárodní ochrany, krajský soud opakuje, že není úkolem žalované zjišťovat, zda bylo či nebylo úmyslem žadatele o mezinárodní ochranu toto řízení skutečně iniciovat. Pro možnost zajištění žalobkyně je rozhodné pouze to, že žalovaná objevila shodu v systému EURODAC, který vede záznamy všech žadatelů o azyl. Tím se „aktivovala“ pravomoc České republiky postupovat podle nařízení Dublin III a požádat Rumunsko o její převzetí. To platí i pro námitky týkající se posouzení dopadů předání žalobkyně do jejího soukromého nebo rodinného života, které by eventuálně mohly mít relevanci jen ve vztahu k postupu podle tzv. diskrečního ustanovení obsaženého v čl. 17 nařízení Dublin III. Všechny tyto námitky mají své místo spíše v dublinském řízení, jehož výsledkem má být určení příslušného státu. Soud se jimi proto podrobněji nezabýval, neboť se svým obsahem míjí s předmětem řízení.
32. Pokud žalobkyně tvrdí, že projevila v České republice úmysl získat mezinárodní ochranu a že má status žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je třeba se ztotožnit s názorem žalované, že takové skutečnosti ze správního spisu nevyplývají a odporují i základním faktům případu. Žalobkyně neměla zájem vyhledat ochranu v ČR, ale chtěla cestovat do Německa. Jako na žadatelku o udělení mezinárodní ochrany se na ni lze dívat pouze z pohledu cílů Společného evropského azylového systému, tedy jako

- na žadatelku v jiném členském státě (srov. definici žadatele o udělení mezinárodní ochrany v čl. 2 písm. c) nařízení Dublin III). Pokud ovšem žalobkyně nepožádala o udělení mezinárodní ochrany v ČR, nelze na ni vztahovat režim žadatele ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Proto je také žalobkyně zajištěna v režimu § 129 ZPC, a nikoliv v režimu § 46a zákona o azylu.
33. Další skupina námitek žalobkyně se týká problému tzv. systémových nedostatků, pro něž by bylo přemístění do příslušného členského státu vyloučeno ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Krajský soud se těmito otázkám věnoval dostatečně podrobně ve svém prvotním rozsudku ve věci přezkumu zajištění žalobkyně (rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 1. 2024, č.j. 33 A 17/2023 – 21). Na tomto místě opakuje pouze tolik, že napadené rozhodnutí žalované zároveň obsahuje přezkoumatelnou a podloženou úvahu o tom, proč v případě Rumunska po předběžném posouzení neshledala existenci systémových nedostatků, které by na první pohled (*prima facie*) bránily zajištění žalobkyně.
34. Pokud žalobkyně až nyní v žalobě namítá, že v Rumunsku byl nedostatek informací a při úkonech nebyl přítomen tlumočník, jde o konkrétní okolnosti, které neuvedla ani při podání vysvětlení, ani ve své první žalobě proti rozhodnutí o zajištění. Naopak žalobkyně výslovně popřela, že by za svého pobytu v Rumunsku čelila špatnému zacházení. Žalovaná tak neměla důvod zabývat se případnou existencí systémových nedostatků ve větší míře podrobnosti, než to učinila. Pokud se týká nynějších tvrzení žalobkyně, lze říci, že jde o dílčí tvrzení o fungování rumunského azylového systému, která nezakládají představu o celkových systémových nedostatkách. Tato tvrzení žalobkyně nedokládá odkazem na žádný dokument, který by je potvrzoval. Problémy s komunikací s cizinci, kteří přicházejí ze vzdálených afrických či asijských zemí, postihují všechny „nárázníkové“ členské státy schengenského prostoru. Nelze bez dalšího tvrdit, že by naplnily vysoký práh závažnosti, který se vyžaduje pro závěr o existenci systémových nedostatků systémové povahy ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
35. Stran posouzení podmínek v Rumunsku lze poukázat na trefné hodnocení Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č.j. 4 Azs 141/2018-21, které vyznívá tak, že *„rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora EU za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.“* S tímto hodnocením se krajský soud zcela ztotožňuje i v předmětné věci.
36. Ke zbývajícím námitkám, které se týkají podkladů pro napadené rozhodnutí, krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí se opírá o náležité podklady, mezi nimiž dominují listiny od Ministerstva vnitra (OAMP) týkající se průběhu dublinského řízení a dále Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 Azylový systém (Rumunsko). Nebylo povinností žalované si obstarávat další nové podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně přitom ani nespecifikuje, o jaké „nové“ podklady by se mělo jednat a v jakém ohledu by měla jejich absence stíhat zjištěný skutkový stav věci.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se ani jedné ze stran náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II. a III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. února 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce